

هیچ بنای قدیمی نباید خراب شود، حتی یک استادیوم کهنه

ارزش های فرهنگی ورزشگاهی به نام سن سیرو

ترس باشگاه های بزرگ از بحران مالی

دستمزدهای ویرانگر

گزارش

دنیله پروچ

اتحادیه باشگاه های اروپا (ECA)، سازمانی که به دنبال تحقق منافع باشگاه های حرفه ای فوتبال در اروپا است، چند روز قبل گزارش سالانه خود درباره فصل ۲۰۲۰-۲۰۱۹ را منتشر کرد. در این گزارش خلاصه ای از اقدامات ECA در واکنش به شیوع ویروس کرونا آمده و به چالش های پیش روی باشگاه های اروپایی در فصل ۲۰۲۱-۲۰۲۰ پرداخته شده است.

بخشی با عنوان «راهنمایی، قوانین و مسائل مالی» به افزایش چشمگیر نسبت دستمزد به درآمد اشاره می کند که باشگاه ها از آغاز شیوع کرونا در اسفند گذشته تجربه کرده اند. به عنوان کارکرد فهرست دستمزد در برابر درآمدی که باشگاه کسب می کند، این نسبت میزان ارزش کسانی را که در باشگاه فعالیت می کنند، محاسبه می کند. بر اساس نمونه هایی از ۱۰ لیگ اروپایی، ECA تخمین می زند که در پایان این فصل نسبت دستمزد به درآمد با ۵/۱۰ درصد رشد نسبت به دو سال گذشته که ۶/۵۹ درصد بود، مواجه شود. (این ارقام شامل درآمد های حاصل از انتقال بازیکنان نمی شود.) به عبارت دیگر ۱/۷۰ درصد از درآمد نمونه در مقابل دستمزد ها محاسبه شده است. این رقم یعنی ۲/۷ درصد افزایش در نسبت پیش بینی شده از دستمزد به درآمد بدون در نظر گرفتن عامل شیوع ویروس کرونا. در پنج لیگ ممتاز اروپا (انگلیس، اسپانیا، ایتالیا، آلمان و فرانسه) انتظار می رود نسبت درآمد به دستمزد در فصل ۲۰۲۰-۲۰۲۱ به ۳/۶۹ درصد برسد. در این گزارش همچنین پیام آزرده آنتیلی، رئیس ECA و باشگاه یوونتوس آمده. آنتیلی که این فصل را مثل فصل قبل چالش برانگیز توصیف می کند، روی سختی های مالی که باشگاه ها در غیاب درآمد روز بازی با آن مواجه می شوند، تأکید دارد. در پیام او آمده: «از نظر ورزشی، هیچ کس استادیوم های خالی را نمی پسندد، فوتبال با هواداران جذاب است و آنها الهام بخش و انگیزه دهنده به بازیکنان هستند. از طرف دیگر اینکه منبع خیلی مهم درآمد مسابقات به طور کامل از بین رفته به خوبی توسط بزرگترین و کوچکترین باشگاه ها احساس شده است.»

خسارت مالی ناشی از نفروختن بلیت به شدت به باشگاه های سری A آسیب زده است. همین دو هفته پیش، رئیس سری A، پائولو دالبینو زنگ خطر را درباره نفروختن بلیت در بالاترین رده فوتبال باشگاهی ایتالیا در فصل ۲۰۲۰-۲۰۲۱ به صدا در آورد و گفت: «از ۴۰۰ میلیون یورو ضرری که متوجه باشگاه های سری A می شود، ۶۵ درصد آن به دلیل حضور نیافتن هواداران در ورزشگاه ها است.» اقدامات جدید دولت ایتالیا که از جمعه عملی شده و محدودیت های بیشتری را بر روی تجمعات در این کشور در نظر گرفته، قرار نیست هیچ مسابقه ای را در سری A لغو کند یا به تعویق بیندازد. برای کاستن بخشی از فشار مالی که در حال حاضر فوتبال ایتالیا را به مرز ویرانی کشانده، سری A اخیراً موافقت کرده ۱۰ درصد از حق پخش تلویزیونی خود را به یک کنسرسیوم جدید التاسیس بفروشد. این گروه از کمیانی ها که زیر نظر CVC Capital Partners هستند، یک شرکت سرمایه گذاری خصوصی که مقرش در لوکزامبورگ است و از شرکت سرمایه گذاری خصوصی مستقر در آمریکا، «ادونت اینترنشنال» و صندوق مستقل رفاه ایتالیا (FSD) تشکیل شده است. جزئیات این قرارداد تا سه شنبه این هفته نهایی می شود و احتمالاً با تزریق فوری ۶۵/۱ میلیارد یورو به سری A با هدف کاهش خسارات مالی باشگاه ها از شرایط فعلی ادامه می یابد. آنتیلی یکی از حامیان این معامله در کنار اوربانو کایرو، تاجر ایتالیایی و رئیس باشگاه دسته اولی تورینو بود. همانطور که روزنامه ایتالیایی ریبولیکا گزارش داده، کایرو خیلی نسبت به CVC Capital Partners خوش بین است و تجربه بارز از این کمیانی در اقدام در صنعت ورزش (آنها پیش از این در فرمول یک و راگبی فعالیت هایی داشته اند) و همچنین اهداف بلندپروازانه شان در توسعه شبکه پخش سری A در داخل و خارج ایتالیا را می ستاید. صرف نظر از تأثیر مثبت اقتصادی این قرارداد جدید روی سری A، فصل ۲۰۲۱-۲۰۲۰ برای همه باشگاه ها در سراسر اروپا بسیار چالش برانگیز خواهد بود. در پیامی که ضمیمه گزارش سالانه ECA شده، آنتیلی بر لزوم و اهمیت همکاری تأکید می کند و می گوید این تنها راه باشگاه ها برای عبور از بحرانی است که با شیوع ویروس کرونا همه را درگیر کرده. او می گوید: «با گرفتن درس های زیاد در چند ماه آخر فصل ۲۰۲۰-۲۰۱۹ که به هم در بازگشت به زمین فوتبال کمک کردیم، باید در کنار هم راه حلی برای چالش های پیش رو پیدا کنیم تا از آینده پایدار فوتبال مطمئن شویم. همیشه یادتان باشد ما با مشکلات یکسانی مواجه هستیم و هر جا لازم است باید به هم کمک کنیم.»

منبع: فوربز

یادداشت

مارتین دانلوف

و کامرون. میلیون ها نفر عاشق این ورزشگاه شدند. سن سیرو در قیاس با ورزشگاه های انگلیسی، انگار در سیاره دیگری بود. این ورزشگاه در جام جهانی پنج بازی دیگر را هم میزبانی کرد، که آلمان غربی در تمامی این دیدارها یک طرف بازی بود.

من این ورزشگاه را اولین بار در سفری خانوادگی در سال ۱۹۹۸ دیدم. ما می خواستیم کل اروپا را بگردیم و من و برادرانم اصرار داشتیم هر جا که به فاصله ۸۰ کیلومتری یک ورزشگاه فوتبال بودیم، به سراغش برویم تا آن راز نزدیک ببینیم. ورزشگاه دل آپی که یوونتوس و تورینو در آن بازی می کردند را یک هفته پیش دیده بودیم و یک هفته بعد هم قرار بود به ورزشگاه فیلیپس آیندهوون برویم. یک بعد از ظهر داغ تابستان بود که به میلان رسیدیم. بادم است که در ورودی ورزشگاه ایستاده بودم و مقابلم برج ها، رمپ ها و سقف گول پیکر ورزشگاه قرار گرفته بود. باور کردنی نبود. هر بار که به یک ورزشگاه

این ورزشگاه نامش را از محله سن سیرو گرفته که در شمال غرب میلان قرار دارد و در سال ۱۹۲۶ افتتاح شد

می رسیدیم، مادرم می گفت: «اینکه شبیه همان قبلی بود» اما این بار ماجرا فرق داشت. پدرم با کارکنان بیرون ورزشگاه صحبت کرد و ما توانستیم برای بازدید از آن به داخل برویم. وقتی به داخل رفتیم، مد هوش بزرگی و زیبایی ورزشگاه شده بودم. جام جهانی ۱۹۹۸ در فرانسه در جریان بود و من تصور می کردم که رونالدو، که بازیکن اینتر بود، در این ورزشگاه جادویی چگونه ۸۰ هزار طرفدار را به وجد می آورد.

پنج سال بعد، برای اولین بار در این ورزشگاه یک بازی را تماشا کردم. برادرم، گوردون یک فرصت مطالعاتی خارج از کشور گرفته بود و به میلان رفته بود. این تصمیم البته تنها به دلایل دانشگاهی بود. دو هفته بعد از رفتن گوردون به این شهر، به سراغ او رفتیم و در ۲۱ سپتامبر ۲۰۰۳، از بله های معروف بالا رفتیم و به طبقه سوم رسیدیم. حس فوق العاده داشتم و ورزشگاه من را ناامید نکرد. اما چیزی که ناامیدم کرد، بازی بود. اینتر چند روز پیش تر توانسته بود آرسنال را در لیگ قهرمانان سه بر صفر ببرد اما مقابل تیم سرسخت سمپدوریا نتوانست

سازمان میراث فرهنگی ایتالیا اعلام کرده که ورزشگاه سن سیرو ارزش فرهنگی ندارد و می توان آن را تخریب کرد. میلان و اینتر مدتی است که پیشنهاد داده اند یک ورزشگاه جدید تأسیس کنند اما آنها بی تردید ترجیح می دهند سن سیرو را بازسازی کنند تا اینکه آن را تخریب کنند اما حالا این ورزشگاه احتمالاً تخریب خواهد شد تا ورزشگاهی ۶۰ هزار نفری روی زمین آن ساخته شود. یوونتوس هم چند سال پیش به ورزشگاهی جدید نقل مکان کرد که از نظر فناوری بسیار پیش رو بود و البته متعلق به خود باشگاه هم بود. این به سود یووه شد اما ویران کردن سن سیرو مانند خراب کردن یک اثر باستانی است.

این ورزشگاه نامش را از محله سن سیرو گرفته است، که در ۵ کیلومتری شمال غرب مرکز شهر میلان قرار دارد. ورزشگاه در سال ۱۹۲۶ افتتاح شد و در ابتدا، چهار جایگاه مجزا داشت. سن سیرو میزبان سه بازی در جام جهانی ۱۹۳۴ بود که ایتالیا در نهایت در آن قهرمان شد. این ورزشگاه متعلق به میلان بود اما در سال ۱۹۳۵ به شورای شهر فروخته شد. ده سال بعد، اینتر هم بازی های خود را در سن سیرو برگزار کرد.

در دهه ۱۹۵۰، ورزشگاه توسعه پیدا کرد و طبقه دوم آن هم ساخته شد. به این ترتیب ظرفیت آن به بیش از ۸۰ هزار نفر رسید. دسترسی به طبقات بالا از طریق رمپ های مارپیچی است، که در سراسر ورزشگاه قرار داده شده اند و یکی از ویژگی های پر شمار این ورزشگاه به شمار می روند. در سال ۱۹۶۵ بود که این ورزشگاه برای اولین بار میزبان فینال جام باشگاه های اروپا شد، که اینتر در آن توانست بنفیکارا با نتیجه یک بر صفر ببرد. پس از آن، دیگر هیچ تیمی نتوانست فینال جام باشگاه های اروپا را در خانه اش ببرد.

در سال ۱۹۸۰، نام سن سیرو رسماً به جوزپه مه آتزا تغییر پیدا کرد. مه آتزا دوبار با ایتالیا قهرمان جام جهانی شده و برای میلان و اینتر بازی کرده بود. همان سال، ورزشگاه میزبان سه بازی گروهی یورو ۸۰ بود. خیر میزبانی ایتالیا در جام جهانی ۱۹۹۰ باعث توسعه بیشتر سن سیرو شد. طبقه سوم ورزشگاه و سقف بزرگ آن ساخته شد و ۱۱ برج استوانه ای هم در سال ۱۹۸۷ برایش ایجاد شد.

البته طبقه سوم به دلیل حضور یک زمین اسب دوانی، به صورت کامل ساخته نشد و سمت شرقی ندارد. به این ترتیب، از سمت غربی طبقه سوم ورزشگاه، دیدی عالی نسبت به شهر وجود دارد. اگر هوا آفتابی باشد، می توان مجسمه مادونینا را بر فراز کلیسای جامع مشهور دومو دید. پس از نوسازی ها بود که این ورزشگاه میزبان دیدار افتتاحیه جام جهانی ۱۹۹۰ شد؛ بازی بین آرژانتین

کاری انجام دهد و بازی بدون گل مساوی شد. البته فصل ۲۰۰۳-۰۴ برای میلان خاطره انگیز شد. نمایش های درخشان کاکا، آندری شوچنکو، آندره پیرلو و کلاونس سیدورف آنها را به هفدهمین اسکودوشان رساند. خوش به حال گوردون.

نه اینکه بگویم سن سیرو آرمان شهر فوتبال است. این ورزشگاه در بهترین شرایط خود نیست و بسیاری از طرفدارانی که از آن بازدید کرده اند سمت خوب ماجرا را ندیده اند. طبقه اول پشت دروازه متعلق به طرفداران تیم های میهمان بود و آنها به این ترتیب در معرض مواد محترقه ای قرار می گرفتند که طرفداران پرتاب می کردند. به این دلیل بود که جایگاه میهمانان به طبقه سوم رفت، که البته در آن جا، نمایشگرها باعث می شدند زاویه دید تماشاگران محدود شود.

این ورزشگاه دوبار میزبان فینال جام باشگاه های اروپا دو بار میزبان فینال لیگ قهرمانان بوده است. دو فینال ۲۰۰۱ و ۲۰۱۶ با نتیجه یک بر یک به پایان رسید و کار به ضربات پنالتی کشید. سن سیرو به عنوان محل خوش شانسی تیم های ایتالیایی شناخته می شد تا اینکه در نوامبر ۲۰۱۷، ایتالیا نتوانست شکست یک بر صفر در خانه سوئد را در سن سیرو جبران کند و برای اولین بار در ۶۰ سال، به جام جهانی نرسید. البته ایتالیا هرگز در سن سیرو نباشد است.

این ورزشگاه چندین گل تاریخی فوتبال را هم به خود دیده است. گل ژرژ ودها مقابل ورونا در سال ۱۹۹۶ که طول زمین را پیمود و گل زد؛ ضربه چیب عالی فرانچسکو توتی برای رم مقابل اینتر در سال ۲۰۰۵؛ و ضربه ایستگاهی تماشایی فائوستینو اسپریا برای پارما در مارس ۱۹۹۳ که رکورد ۵۸ بازی بدون شکست میلان را قطع کرد.

سن سیرو همچنین میزبان آخرین بازی دوران ورزشی روبرتو باجو بود. او برای بر شامقابل میلان بازی کرد و برادرم گوردون، یکی از ۸۰ هزار نفری بود که به ورزشگاه رفت تا او را برای آخرین بار، ایستاده تشویق کنند. میلان آن فصل قهرمان شد اما روز آخر مسابقات تنها دربارۀ باجو بود. گوردون می گفت: «به من گفتند که به خاطر جشن قهرمانی، تقاضا برای بلیت زیاد خواهد بود. من ساعت ۳ صبح بیدار شدم و ساعت ۵ به ورزشگاه رفتم تا در اول صف خرید بلیت باشم. بلیت ها از ساعت ۹ فروخته می شدند. ارزشش را داشت.» شاید دلایل اقتصادی و سازمان دهی مشخصی پشت خراب کردن سن سیرو باشد اما از زاویه دیدرمانتیک فوتبال، این کار مسخره به نظر می رسد. چراغ سبز رفتن برای چنین پروژه هایی در ایتالیا اغلب خیلی طول می کشد و به این ترتیب بارقه هایی از امید وجود دارد. کسی نمی داند آینده این ورزشگاه جادویی چه خواهد شد اما این ورزشگاه هر چه باشد، بی تردید ارزش فرهنگی دارد.

منبع: گاردین